

Овчарь и вълкъ.

Едно врѣме, твърдѣ отдавна, имало единъ овчарь и единъ вълкъ. Овчарьтъ пасалъ стадото си по полето, по гората, по поляни и по рѣтлини. Стригалъ вълна, доилъ млѣко, коялялъ овчици, ялъ и безгрижно живѣлъ.

Вълкътъ цѣлъ день обикалялъ издалеко стадото на овчаря и при всѣки удобенъ случай грабялъ кога по една, кога по двѣ, кога по колкото могълъ агнета, или овци. Изтърбушвалъ ги жестоко и още живи, той ялъ кървавитѣ имъ меса. Макаръ че една овца му стигала да яде два и три дни, той удушвалъ колкото можалъ повече.

Еднажъ дошла болестъ по добитѣка. Заболѣли овцетѣ и, въ нѣколко дни, измрѣли всички до една. Останалъ овчарьтъ само съ тоягата си въ ржцѣ.

Минала седмица, наченала втора, а овчарьтъ още тжгувалъ и се чудялъ каква друга работа да захване. Единъ день седѣлъ прѣдъ кошарата си замисленъ. По едно врѣме вдигналъ очи та погледналъ и видѣлъ прѣдъ себе си вълка, че стои и плаче.

— Виждамъ, казалъ му овчарьтъ, че плачешъ, но не знамъ защо: дали за мене ти е жалъ, че ми измрѣха овцитѣ или плачешъ за себе си, че нѣмашъ какво да ядешъ.

Вълкътъ отговорилъ :

— Не за това, което думашъ. Азъ плача за туй, че ние съ тебе не знаехме да цѣнимъ благо, което Богъ ни бѣ далъ, а се отнасяхме твърдѣ злѣ съ добритѣ овчици. Да би ни помилвалъ Господъ да даде пакъ овце, азъ вече нѣма да бжда какъвто бѣхъ, нѣма да ги ямъ. Ще дойда съ тебе заедно да ги пасемъ и денѣ-нощѣ ще ги вардя отъ неприятели и похитители.

Това като казалъ, рухнали сълзи отъ очитѣ и на двамата. Но въ това врѣме камънитѣ, що били по поляната се надигнали — станали овце. Овчарьтъ и вълкътъ се погледнали и усмихнали

Отъ този день тѣ се не раздѣлили.

Вълкътъ станалъ овчарско куче.